

Arrest

nr. 78 953 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2011 legt de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aankomstverklaring af in de gemeente Grimbergen. Zij verklaart België te zijn binnengekomen op 30 juni 2011 en is in het bezit van een visum voor kort verblijf (visum type C), geldig van 20 juni 2011 tot 3 oktober 2011. Het verblijf van de verzoekende partij wordt toegestaan tot 25 september 2011.

Op 2 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) als bloedverwant in neerdalende lijn van haar Belgische moeder, mevrouw M.B.(...).

De verzoekende partij wordt erom verzocht binnen de drie maanden, uiterlijk op 1 november 2011, de volgende documenten over te leggen: *“Bewijzen inkomsten gevestigde”*.

Op 8 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 14 november 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 02.08.2011 werd ingediend door:

Naam: Z.(...)

Voorna(a)m(en): L.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² (...)

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Art 40bis van de wet van 15.12.1980 stelt:

‘§2 Als familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.’

Art 40ter stelt het volgende: ‘familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Verder stelt artikel 40ter: Voor wat betreft de in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag in artikel 14 §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie’.

Het netto-loon van de vader bedraagt duidelijk minder dan hetgeen in het voorgaande bepaald werd.

Bijgevolg voldoet zij niet aan de hierboven gestelde voorwaarden.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van gebrek aan belang op ten aanzien van de vordering tot schorsing, daar conform artikel 39/79, § 1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht, opschortende werking heeft en ten aanzien van de verzoekende partij derhalve geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan worden genomen.

2.2 De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van de verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. De verzoekende partij heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

De exceptie van de verwerende partij ten aanzien van de vordering tot schorsing is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het *“wettigheidsbeginsel en beginselen van behoorlijk bestuur: motivatie”*, alsmede van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

1. Schending van de wettelijkheidsbeginsel en beginselen van behoorlijk bestuur: motivatie

Volgens verwerende partij zou verzoekster niet voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de wet op de vreemdelingen.

Artikel 40ter lid 2 stelt het volgende:

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij de materiële vergissing begaat door de vader te vermelden daar het eigenlijk DE MOEDER, mevrouw M. B.(...), is die verzoekster ten laste neemt.

Met betrekking tot de vereisten van de hoogte van de inkomsten van de Belgische moeder dient de wettelijke uitzondering (zijnde IGO, inkomensgarantie in het Nederlands - GRAPA, garantie de revenu aux personnes âgées in het Frans) aangewend te worden.

Op de voorwaarde van de bestaansmiddelen dat deze ten minste gelijk zou moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, is de uitzondering voorzien voor gehandicapte personen of voor begunstigden van inkomensgarantie van oudere (IGO) personen.

Verzoekster brengt bewijzen bij van de Rijksdienst voor Pensioenen dat haar moeder van de uitzonderingsvoorwaarde, zijnde de inkomensgarantie geniet waarvan hierboven sprake.

Bijgevolg werd hierbij het wettelijkheids-, beginselen van behoorlijk bestuur en redelijkheidsbeginsel geschonden door verwerende partij.”

3.2 Waar de verzoekende partij *in fine* van haar enig middel nog de schending aanvoert van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

3.3 In zoverre de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling door de verwerende partij voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

(...)

3° De bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of bij zich voegen (...).”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

-(...).

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...).”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant jonger is dan eenentwintig jaar of ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient, gelet op voormelde bepalingen, niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische ascendent. De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

De afstammingsband tussen de verzoekende partij en haar Belgische moeder staat niet ter discussie. De verwerende partij houdt evenwel voor dat de verzoekende partij die ouder is dan eenentwintig jaar, niet heeft aangetoond dat zij effectief ten laste is van haar moeder. De verwerende partij baseert zich hierbij op volgende elementen: *“Voor wat betreft de in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag in artikel 14 §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie’. Het netto-loon van de vader bedraagt duidelijk minder dan hetgeen in het voorgaande bepaald werd.”*

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij laat gelden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een materiële vergissing begaat bij het vermelden van de vader in bestreden beslissing, waar het eigenlijk de moeder, mevrouw M. B.(...), is die de verzoekende partij ten laste neemt. Daar uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de referentiepersoon de Belgische moeder betreft en de verzoekende partij aangeeft ten laste te zijn van haar Belgische moeder, doch enkel in de bestreden beslissing, zoals deze voorligt bij de Raad, verkeerdelijk werd gesteld als zou de verzoekende partij voorhouden ten laste te zijn van haar vader, is de Raad van oordeel dat dergelijke materiële vergissing in de bestreden beslissing, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger

van de Unie, meer bepaald omdat het nettoloon van de referentiepersoon duidelijk minder bedraagt dan honderdtwintig procent van het bedrag in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Daarenboven betwist de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet dat de referentiepersoon de Belgische moeder van de verzoekende partij betreft. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat dit hoogstens een materiële vergissing uitmaakt die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder meent de verzoekende partij dat *“de wettelijke uitzondering (zijnde IGO, inkomensgarantie in het Nederlands –(...)) (dient) aangewend te worden”* en dat *“Op de voorwaarde van de bestaansmiddelen dat deze ten minste gelijk zou moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, (...) de uitzondering voorzien (is) voor (...) begunstigden van inkomensgarantie van oudere (IGO) personen”*.

Er dient opgemerkt dat de verzoekende partij middels de bewoordingen van haar enig middel zelf impliciet te kennen geeft dat haar moeder niet beschikt over de vereiste inkomsten zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald bestaansmiddelen ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, doch voorhoudt dat haar moeder onder een wettelijk uitzonderingsregime zou ressorteren daar zij een inkomensgarantie voor ouderen geniet vanwege de Rijksdienst voor Pensioenen.

De stukken van het administratief dossier leren dat uit de ter gelegenheid van haar aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij slechts middels een attest van de Rijksdienst voor Pensioenen van 29 juli 2011 en een rekeninguittreksel van 30 maart 2011 het concrete bewijs aanbracht dat haar moeder maandelijks een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt, meer bepaald een bedrag van 916, 31 euro op 30 maart 2011 en een bedrag van 934, 65 euro in juli 2011.

Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts een uitkering betreft die tot doel heeft financiële hulp toe te kennen aan (bejaarde) personen die zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien, kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting en ongefundeerde (juridische) beschouwing van de verzoekende partij dat het genieten van de inkomensgarantie voor ouderen een (wettelijke) uitzondering vormt op de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, -welke bepaling zij, inclusief de middelen en uitkeringen die niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, bovendien zelf citeert in haar verzoekschrift-, laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dan wel op kennelijk onredelijke wijze.

3.4 De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5 In de mate waarin de verzoekende partij voor het eerst in bijlage bij haar inleidend verzoekschrift voor de Raad (leesbare) documenten voegt, andere dan dewelke zij reeds ter gelegenheid van haar aanvraag voorlegde, waaronder stukken betreffende het onderzoek naar het recht van haar moeder op een inkomensgarantie voor ouderen en informatie betreffende de inkomensgarantie voor ouderen afkomstig van het internet, dient opgemerkt dat het de verwerende partij logischerwijs niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld vóór 8 november 2011, datum van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij met deze stukken tracht een nieuwe beoordeling van haar aanvraag te verkrijgen, dient opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

In de mate waarin de verzoekende partij meent over de nuttige stukken te beschikken, merkt de Raad ten overvloede nog op dat zij deze steeds kan voorleggen ter gelegenheid van een nieuwe aanvraag.

3.6 Gelet op wat voorafgaat, dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris conform de hierboven vermelde wetsbepalingen en in redelijkheid heeft besloten dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat wordt voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet, noch is het kennelijk onredelijk of onwettig is om te besluiten dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie daar zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS